

You're my
shining stars

ดูดาวด้วยกันนะ

ปีงา

บทนำ

...ความรักคืออะไร...

ความรัก...คือสภาพทางอารมณ์สภาพหนึ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคนบนโลกตั้งแต่เกิดจนถึงการดับสลาย

ความรัก...เกิดได้หลายรูปแบบหากสิ่งเหล่านั้นสามารถทำให้เราเกิดความรู้สึกที่ผูกพันหรือคิดถึงได้

ความรัก...ไม่เคยมีนิยามเป็นของตนเอง ไม่มีประโยคใดจำกัดความหมายมันได้อย่างชัดเจน มันคือบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายว่าว่างเปล่าแต่ในความจริงแล้วไม่ว่างเปล่า

‘ความรักเป็นสิ่งเดียวที่เราสามารถรับรู้ได้เหนือมิติของเวลาและจักรวาล บางทีเราเองก็ควรจะเชื่อ ถึงแม้ว่าเราจะยังไม่เข้าใจเลยก็ตาม’^๑

แผนกสตูดิโอ

“คุณหลง ฟังบุญ เชิญห้องตรวจหมายเลขห้าค่ะ”

ห้องสี่เหลี่ยมขนาดกะทัดรัดสีขาวสะอาดตา เต็มขนาดสามจุดห้าฟุต
วางชิดผนัง มุมห้องมีโต๊ะทำงานที่วางคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่ แพทย์สวม
ชุดการันต์ส่งยิ้มพร้อมกับคำทักทายอย่างเป็นมิตร

“ผลตรวจออกมาแล้วนะคะ หมอยินดีด้วย คุณหลงตั้งครรภ์ได้
แปดสัปดาห์แล้วค่ะ”

แปดสัปดาห์...สองเดือนแล้ว...

“ฝากครรภ์กับหมอเลยไหมคะ”

“ค่ะ”

“ดีเลยคะ ถ้าอย่างนั้นหมอนัดอีกที่เดือนหน้า ในการตรวจครั้ง
ถัดไปหมออยากให้คุณหลงพาสามีมาด้วยนะคะ”

‘สามี’ หมายถึงพ่อของเด็กในท้องใช่หรือเปล่า?

หลงเดินออกจากห้องตรวจมานั่งอยู่หน้าแผนกการเงิน มองรอบตัว
ก็เห็นคนท้องเดินกันขวักไขว่ บางคนท้องใหญ่ บางคนท้องก็ไม่ได้ใหญ่มาก
แต่ละคนก็มีญาติหรือไม่ว่าก็อาจจะเป็นสามี (?) คอยเดินประกบข้างตลอด

“มาฝากครรภ์เหอะคะ”

ผู้หญิงหน้าตาสะสวยที่นั่งอยู่ด้านข้างหันมาถาม หลงพยักหน้ารับ
แทนคำตอบ หลบตาลงมองหน้าท้องกลมใต้ชุดคลุมท้องที่มีเข็มกลัดรูป

๑ คำพูดของ อมิเลีย แบนด์ จากภาพยนตร์เรื่อง *Interstellar* ทะยานดาวกู้โลก

ตุ๊กตากลัดไวนั่นเนื้อผ้าของหญิงสาวคนที่เอ๋อถาม

“ก็เดือนแล้วละ” อีกฝ่ายยังกล่าวถามอย่างเป็นมิตร

“สองเดือน”

“เจ้าตัวเล็กยังเป็นเมล็ดถั่วเขียวอยู่เลยนี่นา”

อะไรคือเมล็ดถั่วเขียว ในท้องหล่งมีเมล็ดถั่วเขียวเหรอ แต่วันนี้
หล่งไม่ได้กินถั่วเขียวนะ

“ของเราห้าเดือนแล้วละ เจ้าตัวเล็กเตะท้องบ่อยมาก คลอดออกมา
ต้องดื้อแน่เลย”

หล่งยิ้มตามรอยยิ้มของผู้หญิงคนนั้น ก็มองดูหน้าท้องกลมๆ
อีกครั้งสลับกับมองท้องของตน

ต่อไปหล่งจะต้องท้องโตแบบหล่อ่นแน่ๆ...ปวดหลังนำดู

“คุณหล่ง ฟังบุญ เขียวที่ช่องจ่ายเงินละ”

หล่งลุกขึ้นพร้อมหันมากล่าวอ่าลาเพื่อนแปลกหน้า ก่อนจะเดินไปยืน
หน้าเคาน์เตอร์จ่ายยา เจ้าหน้าที่แจ้งรายการชำระเงินต่างๆ อย่างละเอียด
พร้อมกับยอดรวมทั้งหมดที่ทำเอาเงินเดือนทั้งเดือนของหล่งแทบไม่เหลือ

“นัดอีกที่เป็นวันที่ ๗ มีนานะละ ส่วนอันนี้เป็นคู่มือสำหรับคุณแม่
มือใหม่ละ”

หล่งรับถุงใส่ยาจากเภสัชกร มียาไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นวิตามิน
บำรุงต่างๆ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับคนป่วยบ่อยๆ อย่างหล่ง

“คุณหล่งละ ไม่ทราบว่ามีพ่อของเจ้าตัวเล็กชื่ออะไรละ”

“ไม่มีละ”

๑

หลงมาเกิด

We used to look up at the sky and wonder...at our place in the stars.

Now we just look down and worry about our place in the dirt.

- Interstellar -

“นั่นไอ้เด็กหลงนี่ ทำไมมากินข้าวคนเดียววะ”

“แปลกตรงไหน มันมีเพื่อนมากินด้วยสิแปลก”

“เออวะ”

ท่ามกลางร้านอาหารที่เต็มไปด้วยเหล่านักเรียนเงินเดือน มีเพียงโต๊ะ
ด้านในสุดของร้านที่มีคนนั่งกินข้าวเพียงคนเดียว...ไม่มีเพื่อน ไม่มีพี่ ไม่มี
น้อง โดดเดี่ยวเดี่ยวดาย

“ทำงานมาสามปีแล้วมันยังหาเพื่อนไม่ได้อีกเหอะวะ”

“ใครจะไปอยากคุยกับมัน ชื่อบ๊องขนาดนั้น”

คำนิทนาบพัดไหลเข้าหูซ้ายและทะลุออกหูขวา ดวงตาเรียวเล็ก
จับจ้องเพียงจานข้าวตรงหน้า ยกช้อนตักอาหารเข้าปาก ทำตัวให้ชาชินกับ
คำพูดที่ผู้อื่นพูดถึงตัวเอง

หลง หรือชื่อจริงก็คือ...หลงนั่นแหละ อายุยี่สิบเจ็ดปีแล้ว ทำงานเป็น
อินทีเรียตีเซนอร์ในแผนกออกแบบบ้านและคอนโดมิเนียม

ชีวิตประจำวันของหลงไม่มีอะไรนอกจากเข้าตึ้นมาทำงาน ตอน
เที่ยงกินข้าว เย็นกลับบ้าน ก่อนจะนอนดูหนัง ตกตึกก็นอน แล้วทุกอย่าง
ก็วนลูปกลับไปยังตอนเช้าของวันใหม่

ไม่มีแก่นสาร ไร้ซึ่งเป้าหมายในชีวิต อยู่บนโลกใบนี้ด้วยคำถามที่ว่า
'มนุษย์เราเกิดมาทำไม' เพียงเพื่อแก่ เจ็บ และตายแค่นั้นหรือ หลงยังหา
คำตอบไม่ได้

แต่มีใครคนหนึ่งเคยบอกไว้ว่า... 'อย่าไปหาคำตอบเลยว่าเราเกิดมา
ทำไม ในเมื่อได้เกิดแล้วก็ใช้ชีวิตให้เต็มที่ เมื่อหมดลมหายใจจะได้ไม่เสียดาย'
และหลงก็ใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด ทำทุกอย่างจนกว่าจะหมดลมหายใจ

“หลง โครงการศุกร์วิโรจน์เสร็จยัง”

“เหลืออีกสองห้อง”

“เร่งหน่อย พู่วุ่นี่เซลล์ต้องเอาไปฟรีเซนต์แล้ว”

พี่ปราบซึ่งเป็นหัวหน้าทีมเดินผ่านไปแล้ว หลงหันมาสนใจหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ของตัวเองต่อ จับเมาส์ลากเส้นเรขาคณิตเพื่อสร้างเป็นห้องพัก
สุดหรูของโครงการดังกล่าว ไม่ได้ใส่ใจว่ารอบข้างจะวุ่นวายแค่ไหน เพราะ
งานในส่วนของตัวเองมีเพียงเท่านี้

“หลงจะ ช่วยอะไรพี่หน้อยได้หรือเปล่า”

พี่มิลล์สาวสวยประจำแผนกที่นั่งอยู่โต๊ะข้างกันหันมาคุยกับเธอ หญิง
สาวอายุมากกว่าหลงแค่สองปี แต่ว่าทำงานที่ออฟฟิศนี้มานานแล้ว สวย

น่ารัก ใครๆ ก็รักก็เอ็นดู

ไม่เหมือนหลงหอกที่ไม่มีใครสนใจ เรียกได้ว่าเป็นอากาศธาตุประจำแผนกก็ได้

“ทำโครงการเอสดีพีให้พีหน่อยสิ”

หลงเลื่อนสายตามองดูปฏิทินตั้งโต๊ะ บนช่องวันที่ในแต่ละช่องอัดแน่นด้วยตัวอักษรมากมาย ทั้งหมดล้วนเป็นชื่อโครงการบ้านที่ต้องทำให้เสร็จภายในวันที่กำหนดเหล่านั้น แล้วพรุ่งนี้เธอก็มีนัดส่งแบบโครงการห้องพักสุดหรูอีกด้วย

“ไม่ได้หอกพีมิลค์ งานหลงยังไม่เสร็จเลย”

“พีจะส่งพรุ่งนี้แล้ว ไม่ทันจริงๆ หลงช่วยหน่อยนะ”

“ของหลงก็ส่งพรุ่งนี้เหมือนกัน”

“หลง ขอร้องล่ะ”

“ไม่ได้จริงๆ”

หลงปฏิเสธเสียงแข็ง อย่างไรก็ตามก็ยังยืนยันว่าจะไม่ช่วยทำงานของรุ่นพี่ให้เด็ดขาด เพราะงานของเธอก็รัดตัวมากพอแล้ว ยังไม่รู้เลยว่าพีจะเสร็จทันวันที่กำหนดไว้หรือเปล่า

“เฮ้อ ไม่ได้ก็ไม่ได้”

พีมิลค์ถอนหายใจแล้วก็ลุกออกจากโต๊ะไป หลงแอบเห็นว่าพีมิลค์เดินเข้าไปในห้องทำงานของพี่ราบ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่ารุ่นพี่คนสวยเข้าไปพูดอะไรกับหัวหน้าทีม

กริ่ง...

‘หลง เข้ามาคุยกับพี่หน่อย’

ปลายสายวางหูไปแล้ว เสียงของพี่ปราบฟังดูไม่พอใจหลงอย่างมาก
ซึ่งเธอเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าไปทำอะไรให้หัวหน้าทีมไม่พอใจอีก

“ทำไมไม่ช่วยมิลค์ทำงาน”

โดนฟ้องอีกแล้ว แคเป็นหลงก็ผิดแล้ว

“งานหลงเยอะ”

“คนอื่นก็งานเยอะเหมือนกัน ช่วยเพื่อนแค่นี้ไม่ได้เลยเธอ”

“...”

“อย่ามาเห็นแก่ตัวในทีมพี่นะ พ่อแม่ไม่เคยสั่งเคยสอนเธอว่าการอยู่
ร่วมกับคนอื่นต้องทำยังไง”

เถียงไม่ได้เพราะไม่มีใครสอนจริงๆ ก็หลงไม่มีพ่อแม่นี้

“เอ่อ...พี่ปราบคะ ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ”

“พี่ใจเย็นที่สุดแล้วมิลค์ แต่ไอ้หลงมันทำให้พี่ปวดหัวมาหลายรอบ
แล้ว ถ้าไม่ติดวามันทำงานดินะ พี่เล่ออกไปนานแล้ว”

ขอบคุณตัวเองที่เก่งได้ขนาดนี้ ไม่งั้นหลงคงได้ไปนอนกลางถนน
อดข้าวอดน้ำแน่ๆ

“โครงการศุภวีร์นะทำวันนี้ให้เสร็จ แล้วพรุ่งนี้ก็ช่วยมิลค์ทำซะ”

“ศุภวีร์เหลืออีกสองห้องเลยนะ”

“ก็ทำให้เสร็จสิวะ!”

หลงเหลืออบตามองนาฬิกาติดผนังห้อง เข็มสั้นชี้ไปที่เลขสี่และเข็มยาวชี้ไปที่เลขสิบ ตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงห้าสิบแล้ว เหลืออีกแค่สิบนาทีก่อนจะได้เลิกงาน แต่หลงยังออกจากออฟฟิศไม่ได้เพราะต้องทำงานโครงการตุ๊กวีร์นี้ให้เสร็จก่อน

“ไอ้เด็กหลงมันกลับตึกอีกแล้ววะ”

“โดนเข้าห้องเย็นก็รอบก็กลับตึกแบบนี้ตลอด”

เสียงของเพื่อนร่วมแผนกนินทาอยู่ด้านหลัง พุดกันราวกับว่าหลงไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ แต่เธอก็ชินแล้วละ

หลงจับจ้องอยู่กับการเขียนแบบในโปรแกรมอัตโนมัติ แคต สวมหูฟังฟังสารคดีที่ตัวเองชอบ ไม่ได้สนใจว่าใครจะไปจะมา จนกระทั่งทั้งออฟฟิศเหลือหลอดไฟดวงเดียวที่เปิดสว่าง และมันก็คือหลอดไฟตรงโต๊ะทำงานของหลง

“เสร็จสักที”

เธอปิดคอมพิวเตอร์เก็บข้าวของลงกระเป๋า ปิดไฟดวงสุดท้ายก่อนจะลงลิฟต์ไปยังชั้นล่างสุดของออฟฟิศ หลงเดินมาจนถึงป้ายรถเมล์อันเงียบเหงา มองดูถนนที่ว่างเปล่าที่มีเพียงแค่แสงไฟสีส้ม นานๆ ทีจะมีรถยนต์วิ่งผ่านหน้าป้ายสักคันหนึ่ง ไม่ต้องถามถึงรถโดยสารประจำทางเพราะมันคงอีกนานกว่าจะผ่านมา

ฟืด...

รถโดยสารประจำทางจอดเทียบหน้า ขาเล็กก้าวยาวๆ ขึ้นไปบนยานพาหนะ เดินเลือกที่นั่งด้านในสุดติดริมหน้าต่าง มองดูท้องถนนที่โล่งกว้าง

ในความมืดของกลางคืน

เลิกงานกลับบ้านเวลานี้ก็ตีเหมือนกัน คนไม่แน่นอนรดี

เวลา ๒๑.๐๐ น.

ในห้องสี่เหลี่ยมกว้างไม่กี่ตารางเมตรอवलไปด้วยกลิ่นของบะหมี่
กึ่งสำเร็จรูป ร่างบางนั่งคุกคู้อยู่ปลายเตียงตักเส้นบะหมี่เข้าปากอย่าง
เอร็ดอร่อย ดวงตาเรียวเล็กเพราะมีหนังตาชั้นเดียวจ้องมองโทรทัศน์
จอแบนกำลังฉายภาพยนตร์สุดโปรด

“เราเคยแหงนหน้ามองฟ้า แล้วสงสัยว่าเราอยู่ที่ไหนในหมู่ดาว เดี่ยวนี้
เรามองลงมา แล้วสงสัยว่าเราอยู่ตรงไหนในกองดิน”

ประโยคที่ตัวละคร ‘คูเปอร์’ จากภาพยนตร์เรื่อง *Interstellar* พุด
กับพ่อตาของเขาที่บ้านในไร่ข้าวโพด เป็นประโยคที่หลงชอบมันมากที่สุด
เธอวนดูหนังเรื่องนี้เป็นร้อยเป็นพันรอบ จำได้ทุกฉาก ท่องได้ทุกบท

และหนังเรื่องนี้ก็ได้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่หลง ครั้งหนึ่งหลงเคย
อยากจะเป็นนักบินอวกาศ อยากท่องออกไปนอกโลก อยากรู้ว่าจักรวาลมัน
กว้างใหญ่เพียงใด อยากหาความหมายของการมีอยู่ของมวลมนุษยชาติ

แต่ทุกอย่างก็เป็นเพียงแค่ความฝัน หลงไม่มีปัญญาส่งตัวเองเรียนได้
ขนาดนั้น แค่เรียนจบปริญญาตรี เข้าทำงานในบริษัทใหญ่ได้แบบทุกวันนี้
ก็ดีเท่าไรแล้ว

เรื่องของความฝันก็ปล่อยให้มันเป็นเพียงแค่ความฝัน อย่างน้อยๆ
ในชีวิตอันเดียวดายของหลงจะได้มีอะไรเป็นจุดหมายบ้าง

หลงเกิดและเติบโตในย่านสลัม มีแม่เป็นหญิงขายบริการ ส่วนพ่อก็ คงจะเป็นลูกค้าสักคนของแม่นั้นแหละ ชื่อของเธอเป็นแม่ที่ตั้งให้ ความหมาย ของมันก็ไม่มีอะไรมากนอกจากแปลว่า ‘หลงมาเกิด’

ชีวิตวัยเด็กของหลงไม่ได้สวยงามเหมือนคนอื่น มีแม่ที่ไม่ค่อยสนใจ ใยดีเพราะไม่ได้อยากเลี้ยงตั้งแต่แรก แต่เพราะกลัวบาปกรรมจากการ ทำแท้งเลยไม่กล้าเอาหลงออก

จนอายุได้เก้าขวบแม็ก็นำหลงไปฝากไว้ที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า บอกให้หลงอยู่ที่นั่นไปก่อน แล้วเดี๋ยวแม่จะมารับ แต่หลังจากนั้นหลงก็ ไม่เคยเห็นหน้าแม่อีกเลย

หลงรู้ตัวว่าเป็นคนฉลาดและเรียนเก่ง แม่ครูที่เป็นคนดูแลสถาน สงเคราะห์ชอบพาหลงไปสอบประกวดนู่นนี่จนได้เงินมาจุนเจือในองค์กร หลงไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีใครที่หลงคุยเล่นด้วยได้ เพราะหลงต้องอ่าน หนังสือสอบตลอดเวลา

จนกระทั่งอายุได้สิบแปดหลงก็สอบติดคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดัง นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่หลงได้ออกมาเผชิญ โลกภายนอก

หลงใช้ชีวิตอยู่คนเดียวจนชาชิน ใครหลายคนหาว่าหลงตายด้านและ ไร้ความรู้สึก เพียงแค่หลงไม่เข้าใจคำว่าครอบครัวหรือความรักอย่างที่ มนุษย์คนหนึ่งควรรู้จักแค่นั้นเอง

นอกจากการเรียนหนังสือที่ช่วยสอนอะไรหลายๆ อย่างให้แก่หลง ก็ มีภาพยนตร์นี้แหละที่สอนเรื่องการใช้ชีวิตและความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึก

ให้แก่หลง

‘มนุษย์เกิดบนโลก แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องตายบนโลก’

แต่หลงเกิดบนโลก...ก็คงตายบนโลกนี้แหละ

ดอญาน

๒

ไม่ชอบคนดองจาน

Moon is alone too, but still shine.

กริ่ง...

นาฬิกาปลุกร้องดังเป็นสัญญาณให้ตื่นนอน หลงกระเฝ้ามองจากเตียงนอนด้วยสภาพงัวเงียสุดๆ อ้าปากหาวกว้างเพื่อไล่มวลความง่วงออกไป ก่อนจะเริ่มหยิบอุปกรณ์อาบน้ำเดินเข้าห้องน้ำ

เสียงน้ำดังซู่ซ่าอยู่สักพักก็เงียบหายไป กระจกตั้งพื้นบานใหญ่สะท้อนภาพของผู้หญิงที่สูงเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตร ผมสีดำลึบซอยสั้นระตั้นคอ ใบหน้าจืดชืดขาวซีดไม่ได้ถูกตกแต่งด้วยเครื่องสำอางใดๆ

วันนี้อากาศค่อนข้างหนาวหลงเลยเลือกสวมเสื้อไหมพรมสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงยีนส์สีซีด หยิบกระเป๋าสะพายข้างใบโตแล้วก็เดินออกจากห้องไป

การจราจรบนท้องถนนแน่นขนัดทำให้หลงมาถึงออฟฟิศสายกว่า

ปกติ แต่ก็ยังพอมีเวลาเหลือให้ซื้ออาหารมือเช้าที่ร้านสะดวกซื้อหน้าตึกได้
นมสดคาราเมลและแซนด์วิชแฮมชีสเป็นอาหารมือเช้าในทุกวันของหลง

“น้องเฟยคนสวยมาทำอะไรที่ฝ่ายแบบจ๊ะ”

“เฟยมาหาหลงค่ะพี่จ๋า”

หลงยกหน้าขึ้นฉับพลันหลังได้ยินชื่อตัวเองดังเข้ามา มองเห็นชายหนุ่ม
ร่างสูงโปร่งที่เดินเข้ามาหา พร้อมกับวางแผ่นกระดาษปีกหนาลงบนโต๊ะ
ของเธอ

หลงรู้จักผู้ชายคนนี้ได้ เขาชื่อ ‘อี้เฟย’ หรือชื่อจริงคือ ตูลธร แซ่เฮ้ง
เข้ามาทำงานพร้อมกัน และแถมอายุเท่ากันอีก อี้เฟยเป็นผู้ชายที่จัดได้ว่า
รูปร่างหน้าตาดี หล่อคม มีกล้ามเนื้อ ตัวสูงชะลูด เหมาะจะไปเป็นนายแบบ
มากกว่าเซลล์ขายโครงการบ้านจัดสรร

แต่เขาไม่ใช่ชายแท้แมนๆ คุยกันเหมือนรูปลักษณ์ เขานิยามตัวเอง
ว่าตนคือเกย์สองโพธิ์ชัน ซึ่งหลงก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอกนะว่าไอ้คำว่าสอง
โพธิ์ชันนี่มันหมายความว่าอย่างไร

หลงเคยคุยกับอี้เฟยช่วงแรกที่เข้ามาทำงานเพราะในบริษัทนี้หายาก
มากที่จะมีคนอายุเท่ากัน แต่ว่าพอต้องได้ร่วมงานกัน ความสัมพันธ์ของเธอ
กับเขาก็แย่ลง

หลงไม่ชอบที่เขาดองงานแล้วมาเร่งเอาวันสุดท้าย ส่วนอี้เฟยก็ไม่ชอบ
ที่หลงไม่ยอมทำงานด่วนให้ ต้องทำตามคิวตลอด

และครั้งนี้ก็เช่นกัน...

“ไม่ได้เฟย วันจันทร์เราต้องส่งงานอิมพีเรียลไฮน์”

“แกให้ก่อนไม่ได้หรอ นิดเดียวเอง”

“เราแกให้ได้ แต่ต้องเป็นวันพุธ เพยเข้าใจไหม”

“คุณหลงขา วันพุธมันไม่ทันค่ะคุณหลง เพยจะโดนกินหัวเอานะคะ”

หลงถอนหายใจ หยิบแบบบ้านโครงการวิเชียรชัยขึ้นมาดู เป็นโครงการบ้านจัดสรรที่กำลังจะสร้างในอีกสามเดือนข้างหน้า โครงการนี้หลงเขียนแบบภายในบ้านไปให้ครบหมดแล้ว แต่ว่าลูกค้าอยากให้มีตู้บิวต์อินเข้าไป

มันไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรหรอกถ้าคนที่รับผิดชอบโครงการนี้อางานมาให้ตรงเวลา ดูก็นึกว่าอ๊อฟต้องงานจนเป็นนิสัย เอกสารอนุมัติการแก้ไขแบบที่ลูกค้าเซ็นมันเขียนวันที่เดิन्छัดตั้งแต่สัปดาห์ก่อนนั่น แต่กลับเอามาให้เธอทำตอนนี่ ซึ่งมันอีกแค่สี่วันก็จะส่งแบบให้ลูกค้าแล้ว และสี่วันนี่มันรวมเสาร์อาทิตย์เข้าไปด้วย

“ลูกค้าอนุมัติตั้งแต่พุธที่แล้ว ทำไมเพยเพิ่งเอามาให้รละ”

“งานฉันเยอะ มันก็มีลืมนๆ กันบ้าง”

“งานเพยยังเยอะเลย งานเราก็เยอะเหมือนกัน”

“ยัยหลง! เดี่ยวนี้ยกย่อนเก่งนะ”

“เพยก็ต้องงานเก่งเหมือนกัน”

เย็นไว้เพย เย็นไว้...ห้องไว้ว่าเพื่องาน

“หลง เราไม่ทะเลาะกันสักวันเนอะ งานนี้ฉันรีบจริงๆ ถ้าแกทำให้ด่วนนะ ฉันจะเลี้ยงข้าวแกสามวันเลย!”

“อย่าเลย เราไม่ชอบรับสินบนจากใคร”

มึงอย่ามาเป็นคนดีตอนนี้นะ อีหลง! เย็นไว้เพย เย็นไว้...ยุบหนอ
พองหนอ ไมโครทหนอ

“แกจะไม่ทำให้ฉันจริงๆ ใช่ปะ”

“ทำให้ แต่ไม่ใช่จันทร์นี้”

“ได้หลง ได้ อยากลองดีกับฉันนักใช่ไหม”

“เราไม่ได้อยากลองดี”

ตีห้าสี่ต่อแต่โคตรทวนคืน มือลั่นอยากจะตบให้หน้าหันสักจาด แต่
ทำไม่ได้เพราะงานมันค้ำคอ อีเพยคนนี้ต้องหาทางสั่งสอนยับยั้งหน้าเต้าหู้นี้ให้
ได้สักวัน คอยดู!

“เออ! รอกี่ได้วะ!”

หลงล่าหน้า หันกลับมาสนใจงานตัวเองต่อ ปล่อยให้คนอารมณ์เสีย
เดินกระพืดกระเฟียดจากไป

“กูอยากกรี๊ด!”

“อีเจ้ เบา!”

อีเพยหอบหายใจหนัก คิ้วขมวดเข้าหากันแน่น ทำหน้าที่ซึ่งชั่งดูน่าหวาด
กลัว เวลาเขาโกรธใครๆ ก็ไม่กล้าเข้าใกล้ เพราะความตัวใหญ่ของเขา คน
อื่นกลัวจะโดนจับกุม ยกเว้นก็แต่รุ่นน้องที่ชื่อ ‘นิม’ เท่านั้นที่รู้จักนิสัยสันดาน
กันดี

“กูจะเอาเลือดหัวอีหลงออก!”

“หยุดบ้าแล้วนั่งลงเดี๋ยวนี้เลยเจ้”

“มึงเข้าข้างมันหรือ!”

“ไม่ได้เข้าข้าง แต่ถ้าเจ้ไปตบพี่หลง ใครจะทำงานให้เจ้ คิดสิ คิด!”

เออวะ...ทำไมกุคิดไม่ได้วะ

นึมเหลือบมองรุ่นพี่ที่ดูจะสงบสติอารมณ์ลงได้แล้ว เมื่อก็อย่างกับข้างตกมัน คนในแผนกพากันหัวหดหมด ใครจะไปรู้ว่าเจ้เฟยร่างใหญ่แต่ใจมุ้งมึง

“สรุปยังงี้ เขาทำให้วันพุธหรือ”

“เออ ภูนี่นะแทบจะกราบตีนมันอยู่แล้วยังไม่เห็นใจกันเลย”

“งั้นก็ช่วยไม่ได้แล้วละ เจ้ใช้มารยาร้อยเล่มเกวียนของเจ้คุยกับลูกค้าเอาเองก็แล้วกัน”

“กูอยากจะร้องไห้ ถ้าไม่ใช่ว่าลูกค้าจิตใจฝืดมืออึหลงนะ ภูไม่มีทางส่งโปรเจกต์นี้ให้มันหรือก”

หงุดหงิด หงุดหงิดที่สุด! ยิ่งนึกถึงหน้าจืดๆ เหมือนเต้าหู้ของยัยนั่น ก็ยิ่งหงุดหงิด ทำไมคนอย่างอึเฟยต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยวะเนี่ย

“ทีหลังก็อย่าดองงานไว้อีกละ นึมจัดตารางงานให้แล้ว ยังพลาดได้อีก”

นึมทำงานอยู่ฝ่ายซัพพอร์ต คอยซัพพอร์ตฝ่ายขายในด้านเอกสารและการประสานงาน อย่างเช่นถ้ามีโปรเจกต์ใหม่มา นึมก็จะคอยจัดการว่าต้องใช้เอกสารอะไรบ้าง ติดต่อกับฝ่ายไหนบ้าง และลงตารางนัดหมายต่างๆ ให้นักงานขายที่ดูแล เพราะฝ่ายขายต้องคอยออกไปหาลูกค้าอยู่บ่อยๆ ทำให้ไม่มีเวลามาจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในออฟฟิศมากนัก

“กูไม่ได้ดองงาน งานกูเยอะจนลืมหาก”

“ไม่อะ เจ้ดองงานอย่างที่พี่หลงบอกนั่นแหละ”

“อีนี่ม!”

ดองยา